

Dunaju; kvalitativno ga je pa izvajal po mojem mnenju boljše. Tudi orkester, ki ga je oskrbel »Slovenska Filharmonija«, je bil dober. Med solisti moram na prvem mestu omeniti tenorista *Rijavca*, gojenca dunajske C. k. Akademije za glasbo in uprizarjajočo umetnost, ki je pel s finim muzikalnim umevanjem part ženina. Njegova muzikalna izobrazba, lepo prednašanje in lep glas mu bodo prav kmalu v tujini prinesli še večje priznanje kakor na domači zemlji, kjer smo prepoznani z mislijo, da to, kar je slovensko, ne more biti dobro. Drugi solist-basist, operni pevec *Križaj*, je bil prav tako kos svoji nalogi, dasi je bil mestoma veliko predelikat, kar pa nikakor njemu ne štejem v zlo. — Poslovil se je od nas in gre s svojim krasnim glasom razveseljevat brate Hrvate v Zagreb. Nisem jim nevoščljiv te pridobitve, žalosti me pa spoznanje, da ni na domači zemlji prostora za naše najboljše ljudi! Za sopransko partijo, nevesto, je pridobil Hubad primadono zagrebške opere *Miro Koroščevo*, o kateri pač ne morem izreči najboljše sodbe. Pri obeh njenih nastopih sem imel neprijetni občutek, da nas smatra slavna pevka za občinstvo, ki je zanj vse kmalu dosti dobro. Njena prezirljivost je bila tako velika, da je prišla na prvi koncert popolnoma nepripravljena, da se je pošteno lovila. — Prizanesite nam v bodoče s takimi eksperimenti; pogledjte okrog sebe, in gotovo dobite več boljših nevest!

Dr. Kozina

Ljubljana. Koncert povodom Slomšek-Einspielerjeve slavnosti v Ljubljani. — Dne 13. aprila t. l. se je vršila v veliki dvorani hotela »Union« v Ljubljani Slomšek-Einspielerjeva slavnost, ki so jo priredila ljubljanska izobraževalna društva S. K. S. Z. Pri tej priliki je po več ko enoletnem odmoru nastopil zopet zbor Glasbenega društva »Ljubljana« z jako izbranim peskim programom in z vobče zadovoljivim, semtertja celo presenetljivim uspehom.

Moški zbor »Ljubljane« je izvajal dve *Foersterjevi* skladbi: novo, za to priliko zloženo »Slavnostno koračnico« po besedah Slomškovih in že znano »Povejte, ve planine!«. *Foersterjeva* »Slavnostna koračnica« je enotno koncipiran, čvrsto tekoč zbor lahkega sloga, ki se je izvajal le srednje dobro in morda ravno radi nekoliko prepočasnega tempa ni kaj posebno učinkoval. Večji učinek je vsekako napravil *Foersterjev* vedno lepi in sveži zbor »Povejte, ve planine!«, ki se je izvedel prav gladko, zlasti pri sklepu z bravuro.

Mešani zbor »Ljubljane« je izvajal tri odlične in težke skladbe naše novejšje glasbene literature *Pavčičevo* »Če rdeče rože zapade sneg«, *Lajovičovo* »Večerno pesem« in *dr. Krekovo* »Blagor jim«. Mešani zbor »Ljubljane« je sedaj sicer precej manjši nego je bil spočetka, zato pa bolj očiščen, konsolidiran in rutiniran. Med vsemi dosedanjimi nastopi mešanega zbora »Ljubljane« je bil zadnji, ravnokar omenjeni — tako se mi zdi — najboljši. Med izvajanimi skladbami je najbolj ugajala *Pavčičeva* vsled prijaznega in gorkega tona, ki jo preveva. Tudi *Krekov* zbor »Blagor jim« je napravil mogočen učinek in nudil poseben užitek zlasti tistim, ki se zanimajo za umetne kontrapunktične oblike. *Lajovičeva* peteroglasna, ponekodi celo sedmeroglasna, v kompliciranih harmonijah se prelivajoča in za izvajanje vsekako dosti težka skladba bi bila potrebovala pač še nekoliko pile; zlasti pppp oziroma ppp bi se bilo dalo finejše napraviti, in bi bila dotična mesta potem v resnici učinkovala kot hladilni balzam tihih poletnih večerov. Sicer pa respekt pred zborom, ki se loti nalog, kot so bile pri tej prireditvi predvsem dr. Krekova in Lajovičeva skladba. Zborovodji *Ant. Svetku* na lepem uspehu, ki ga je dosegel s svojim pomlajenim mešanim zborom, iskreno čestitam. In sedaj naj ta zbor skupaj ostane ter nastopa redno vsako leto: ne le pri raznih slavnostih, — kar je seveda tudi prav, — ampak še bolj v samostojnih koncertih! Zbor naj se bavi s študiranim primernih del. Zato si ni ravno treba staviti koj v začetku najtežjih nalog, ker se morajo tudi koncertna društva razvijati sistematično, ne pa v skokih. S treznim in vstrajnim delom pa

si bo tudi glasbeno društvo »Ljubljana« najhitreje in najlažje zasiguralo svoj obstoj. To Bog daj!

Odlična točka programa pri Slomšek-Einspielerjevi slavnosti je bil nastop operne pevke gospe *Cilke Otahalove*. Zapela je najprej divno arijo »Čista boginja« iz *Bellinijeve* opere »Norma« in se izkazala v njej kot izborna izšolana koloraturna pevka. S svojim naravno priprostim nastopom ter s svojim ljubkim, uglaženim in čisto donečim glasom si je namah pridobila simpatije občinstva. V *Malatovi* narodni pesmi »Odletala holubice« je pokazala globok občut in končala pesem v neizrekljivo krasnem pp. Dodala je še mično *Zajčevo* pesem »Hajd v kolo« ter se je v nji zopet odlikovala zlasti na zanimivih staccato-mestih. Izvajanje gospe Otahalove je bilo dovršeno. Prav spretno spremljanje na klavirju je oskrbel Svetek.

Končno omenjam še orkester »Slov. Filharmonije«, ki je pod vodstvom g. Svetka izvedla več kosov: *Parmovo* »Balkansko koračnico«, *Dvořákova* »Slovenska plesa«, št. 2. in 8. in istega skladatelja »Legendi« št. 1. in 3. *Parmova* koračnica kakor tudi na programu ne označena bolgarska »Šumi Marica« sta se v celotni — v umetniškem oziru vsekako višje stoječi — program nekoliko bolj revno podali. Izmed *Dvořákovih* skladb so posebno ugajale: »Slovanski ples«, št. 8. in obedve »Legendi«. Orkestralne točke so prišle primeroma najmanj do veljave. Vzroki: prvič nekoliko pičli, že razhajajoči se orkester, drugič morda tudi to, ker g. Svetek v diriganju orkestra ni bil na tisti višini kakor kot zborovodja, oziroma ker je prevzel vodstvo orkestra — kakor čujemo — šele v zadnjih trenutkih.

V celoti je slavnost prav dobro uspela. Do popolnega sijaja in vrhunca navdušenja sta ji pripomogla seveda tudi še prav posebno slavnostna govornika, prof. *dr. Ant. Medved* iz Maribora in drž. in dež. poslanec *Fran Grafenauer*.

Stanko Premrl

Ljubljana. Koncert »Pevskega društva Ljubljanski Zvon« dne 19. aprila t. l. Duša društva in mešanega zbora je pevovodja *Zorko Prelovec*. Neumoren je, na vsak način želi novega življenja, poskusi to, poskusi ono, išče in najde priznanje tudi širšega občinstva. Po slabo obisknem koncertu v »Mestnem Domu« v začetku sezije ni izgubil veselja; priredil je drug koncert koncem sezije; tudi ta ni bil po obisku skoro nič boljši od prvega, dasi je nudil več. Prelovec je pridobil dva solista, violinista *M. Deželo* in sopranistko *Ivanko Hrastovo*; nastopil je moški oktet in mešani zbor. In vendar vse to ni privleklo občinstva, ki je bilo zaposleno v Kinu in cirkusu...

Pavčičeva izredno nežna »Pesem« je našla v gdč. Hrastovi dobro interpretinjo, dasi ni bila glasovno najboljše razpoložena. Pri *Lajovičevi* »Pesmi o tkalcu« sem pogrešal vsako toplino, še bolj pa je ostal dramatični konec brez vsakega vtisa.

Mešani zbor je zapel dve noviteti: *Schwabova* »Vasovalec« in »Še ena«. Ugajala je zlasti zadnja, ker je polna ljubkosti in humorja, poleg tega se pa da tudi lepo peti.

Med znanimi točkami so bili krasni mešani zbori »Tone solnce, tone...« (*Ferjančič*) »Lahko noč« (*G. Ipavic*) in »Ko bi rosica bila...« (*E. Adamič*). Bili so po Prelovcu krasno zamišljeni, vendar pa vsaj prvi preveč raztrgan. Jaz absolutno ne morem razumeti, zakaj se naj tako trga: »Tone | solnce, tone | za večerne | go | re; ž njim le moja | toga vtiniti | ne | more.« Naj prizadeti učitelj in učenci vendar pesmi čitajo s tistimi presledki, katere v petju uče, in slišali bodo vso nelepoto njihovega prednašanja. Pojmovanje kvarteta »Katrice« (*Mirk*) mi ni ugajalo. Pele so se pač note, ne pa »Katrice«.

Prelovec pa nam je predstavil še drugega solista — violinista *Deželo*, čigar proizvajanje je, po aplavzu soditi, občinstvu izredno ugajalo. Dežela ima pred marsikakim aktivnim muzikom prednost: poleg tehnike ima toplo prednašanje, katerega tolikokrat pri solistih pogrešam. *Dvořákovo* »Humoresko«, *Fibichovo* »Pesem« in *Smetanovo* »Iz moje domovine« je občinstvo vzbudilo iz zaspanosti do dolgotrajnega priznanja.

Dr. Kozina